

מסמך 78

מסמך 78

הגזע הסגול לאחר ימי אדם

עֵדן השנייה הייתה ערש הציוויליזציה במשך כמעט שלושים-אלף שנים. כאן, במסופוטמיה, העמים האדמים החזיקו מעמד ושלחו את צאצאיהם אל קצות הארץ, ולאחר מכן, משאלו התמזגו עם השבטים הנודים ועם שבטי הסאנגיק, הם נודעו כאנדיטים. מן האזור הזה יצאו אותם גברים ונשים אשר יזמו את מפעלי הזמנים ההיסטוריים, ואשר האיכו במידה כה עצומה את הקדמה התרבותית באורנטיה.

מסמך זה מתאר את ההיסטוריה הפלנטארית של הגזע הסגול, החל בזמן קצר לאחר כישלוננו של אדם, בסביבות שנת 35,000 לפני הספירה, המשך דרך התמזגותם של בני הגזע הסגול עם גזעי הנודים והסאנגיק – התמזגות אשר יצרה את העמים האנדיטים ומתוארכת לסביבות שנת 15,000 לפני הספירה – והלאה עד להיעלמותם הסופית מארצות מולדתם במסופוטמיה, בסביבות שנת 2000 לפני הספירה.

1. פיזור גזעי ותרבותי

אף-על-פי שעם הגעתו של אדם היו הדעת והמוסר של הגזעים ברמה נמוכה, האבולוציה הפיזית המשיכה באין מפרע כמעט, בשל הדרישות אשר חוללה מרידת קאליגסטיה. תרומתו של אדם למעמדם הביולוגי של הגזעים, אף כי מפעל זה נכשל חלקית, רוממה עד מאוד את עמי אורנטיה.

אדם וחווה אף תרמו תרומה בעלת-ערך ביותר להתקדמות החברתית, המוסרית והאינטלקטואלית של המין האנושי; הציוויליזציה האיכה במאד את קצב התקדמותה הודות לנוכחות צאצאיהם. ואולם, בכל העולם של לפני שלושים-וחמש אלף שנה התקיימה אך תרבות מועטה. פה ושם התקיימו מרכזי תרבות מסוימים, אך מרביתה של אורנטיה התבוססה בפראיות. הפיזור הגזעי והתרבותי היה כדלקמן:

1. **הגזע הסגול – אדמים ואדמסונים.** המרכז העיקרי של התרבות האדמית נמצא בגן השני, אשר מוקם במשולש הנהרות של החידקל והפרת; ואכן, היה זה ערש הציוויליזציות המערבית וההודית. המרכז המשני, או הצפוני, של הגזע הסגול היה המטה האדמסוני, אשר נמצא מזרחה מן החוף הדרומי של הים הכספי, ליד הרי קופט. משני המרכזים הללו יצאו אל הארצות הסובבות התרבות ופלסמת החיים אשר האיכו מיידית את התקדמות כלל הגזעים.

2. **קדם-שומריים ונודים אחרים.** ליד מוצא הנהרות, במסופוטמיה, היו קיימים אף שיירים של התרבות הקדומה מימי דאלאמטיה. בחלוף אלפי השנים, התמזגה קבוצה זו לחלוטין עם האדמים אשר מצפון, אך הם מעולם לא איבדו עד תום את מסורותיהם הנודיות. ככלל, קבוצות נודיות רבות אחרות אשר התיישבו בלבנט נספגו על-ידי הגזע הסגול אשר הלך והתפשט לאחר מכן.

3. **האנדונים** החזיקו חמישה או שישה יישובים ייצוגיים-יחסית מצפון וממזרח למטה של אדמסון. הם אף היו מפוזרים ברחבי טורקיסטאן; זאת בעוד שאיים מבודדים שלהם שרדו ברחבי אירו-אסיה, ובייחוד באזורים ההרריים. האבוריגינים הללו עדיין החזיקו בארצות הצפון של היבשת האירו-אסייתית, יחד עם איסלנד וגרינלנד, אך הם סולקו זה מכבר ממישוריה של אירופה על-ידי האדם הכחול ומעמקי הנהרות של אסיה הרחוקה יותר על-ידי הגזע הצהוב המתפשט.

4. **האדם האדום** אכלס את האמריקות, זאת לאחר שנדחק מאסיה מעל לחמישים-אלף שנה בטרם הגעתו של אדם.

5. **הגזע הצהוב.** העמים הסיניים היו מבוססים בשליטתם במזרח-אסיה. יישוביהם המתקדמים ביותר היו מצויים בצפון-מערב סין המודרנית, באזורים הגובלים בטיבט.

מסמך 78

6. *הגזע הכחול*. האנשים הכחולים היו מפוזרים בכל רחבי אירופה, ואולם מרכזי התרבות הטובים יותר שלהם מוקמו בעמקים הפוריים ד-אז של אגן הים התיכון ובצפון-מערב אירופה. ספיגת הניאנדרטליים עיכבה באופן משמעותי את תרבותו של האדם הכחול, אולם מלבד זאת, הוא היה העם התוקפני, ההרפתקני וצמא-התגליות ביותר מכל העמים האבולוציוניים של אירופה-אסיה.

7. *הודו הקדם-דרוידית*. המזיגה הסבוכה של הגזעים בהודו – אשר כללה את כלל גזעי כדור-הארץ, ובמיוחד את הירוק, הכתום והשחור – החזיקה תרבות מעט יותר גבוהה מזו של האזורים הסובבים.

8. *הציוויליזציה בסהרה*. היסודות העליונים של גזע האינדיגו קיימו את יישוביהם המתקדמים ביותר במה שהיום הינו מדבר סהרה הגדול. קבוצה אינדיגו-שחורה זו נשאה בקרבה זנים נרחבים מן הגזע הכתום ומן הגזע הירוק אשר נספגו אל תוכה.

9. *אגן הים התיכון*. הגזע הממוזג ביותר מחוץ להודו אכלס את מה שהיום הינו אגן הים התיכון. כאן נפגשו האנשים הכחולים מן הצפון עם תושבי הסהרה מן הדרום והתערבבו עם הנוודים והאדמים מן המזרח.

זו הייתה תמונה העולם לפני תחילת ההתפשטויות הגדולות של בני הגזע הסגול, לפני כעשרים וחמש אלף שנה. התקווה לציוויליזציה עתידית שכנה בגן השני שבין הנהרות במסופוטמיה. כאן, בדרום-מערב אסיה, התקיים פוטנציאל לציוויליזציה כבירה, האפשרות להפצה של הרעיונות והאידיאלים אשר ניצלו מימי דאלאמטיה ומימי עדן אל שאר העולם.

אדם וחווה הותירו מאחור צאצאים בשיעור מוגבל אך בעלי-עוצמה, והמשקיפים השמימיים באורנטיה המתונו בכיליון עיניים על-מנת לגלות כיצד יזכו את עצמם יורשים אלו של הבן והבת החומריים אשר שגו.

2. האדמים בגן השני

במשך אלפי שנים עמלו בניו של אדם לאורך נהרות מסופוטמיה על-מנת לפתור את בעיותיהם הנוגעות להשקיה ולשליטה בהצפות בדרום, על-מנת להפוך את מערכי ההגנה אשר בצפון למושלמים, וכן על-מנת לנסות ולשמר את מסורותיהם באשר לתהילת עדן הראשונה.

ההרואיות אשר הופגנה על-ידי מנהיגות הגן השני מהווה את אחד מן האפוסים המדהימים ומעוררי ההשראה ביותר בהיסטוריה של אורנטיה. הנשמות הנפלאות האלה מעולם לא איבדו לחלוטין את הקשר עם תכלית המשימה האדמית; לפיכך, הן לחמו באומץ על-מנת להדוף את השפעות השבטים הנחותים אשר סביב, בה בעת ששלחו את מיטב בניהם ובנותיהם כזרם יציב של שליחים אל הגזעים של הארץ. לעיתים רוקנה ההתפשטות הזו את תרבות האם, ואולם העמים הנעלים הללו תמיד שיקמו את עצמם.

הציוויליזציה, החברה והמעמד התרבותי של האדמים היו ברמה גבוהה בהרבה מרמתם הכללית של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה. רק בקרב ההתיישבות הוותיקה של ואן ואמאדון ובקרב האדמסונים התקיימה ציוויליזציה אשר עשויה הייתה להשתוות לזו. ואולם, הציוויליזציה של עדן השנייה הייתה מבנה מלאכותי – היא לא התפתחה – ולפיכך נידונה להידרדר עד אשר הגיעה לרמה אבולוציונית טבעית.

אדם הותיר אחריו תרבות אינטלקטואלית ורוחנית כבירה, אך היא לא הייתה מתקדמת בכל הנוגע למכשור מכאני, וזאת משום שעל-מנת להבטיח פירות המצאה, כל ציוויליזציה מוגבלת על-ידי המשאבים הטבעיים הזמינים, הגאונות המולדת והפנאי המספק העומדים לרשותה. הציוויליזציה של הגזע הסגול התבססה על נוכחותו של אדם ועל המסורות של עדן הראשונה. לאחר מותו של אדם וככל שהמסורות הללו הלכו והתעמעמו בחלוף אלפי השנים, רמתם התרבותית של האדמים הידרדרה בהתמדה, עד אשר הגיעה למצב של איון הדדי אל מול מעמדם של העמים הסובבים ואל מול היכולות התרבותיות אשר התפתחו באופן טבעי בקרב הגזע הסגול.

מסמך 78

ואולם, בסביבות שנת 19,000 לפני הספירה היוו האדמים אומה אמיתית בת כארבעה וחצי מיליון איש; וזאת לאחר שמיליונים מצאצאיהם שטפו זה מכבר את העמים הסובבים.

3. ההתפשטות המוקדמת של האדמים

הגזע הסגול שמר במשך אלפים רבים של שנים על המסורות העדניות של שלום, ודבר זה מסביר מדוע התעכבו זמן רב בטרם כבשו שטחים. בעת שסבלו מלחצי אוכלוסין, במקום להילחם ולכבוש שטחים נוספים, הם שלחו את עודפי התושבים אל הגזעים האחרים בדמות מורים. אף כי ההשפעות התרבותיות של ההגירה המוקדמת הזו לא נמשכו לאורך זמן, מבחינה ביולוגית הפיחה הספיגה הזו של מורים, סוחרים ומגלים אדמים רוח חיים בעמים אשר סביב.

כמה מן האדמים יצאו בתחילה מערבה אל עבר עמק הנילוס; אחרים חדרו מזרחה אל עבר אסיה, ואולם אלו היוו מיעוט. התנועה ההמונית של הימים המאוחרים יותר התקדמה באופן נרחב צפונה ומשם מערבה. בעיקרה, הייתה זו דחיפה הדרגתית אך מתמדת צפונה, כאשר החלק הגדול עשו את דרכם צפונה ואז מערבה בהקפה סביב הים הכספי אל תוך אירופה.

לפני כעשרים וחמש אלף שנה, רבים מן האלמנטים הטבוריים של האדמים כבר היו מצויים בעצם ההתקדמות במסעם צפונה. וככל שהם חדרו צפונה כך הם הפכו לפחות ופחות אדמים, עד אשר – בעת שבה אכלסו את טורקיסטאן – הם כבר היו ממוזגים לחלוטין עם הגזעים האחרים, ובייחוד עם הנוודים. מעט מאוד מן האנשים הסגולים טבורי-הגזע הרחיקו מאז ומעולם בחדירתם לאירופה או לאסיה.

בתקופה שבין השנים 30,000 ו-10,000 לפני הספירה התרחשו ברחבי דרום-מערב אסיה התמזגויות גזעיות אשר עיצבו את העידן. תושבי רמות טורקיסטאן היוו עם איתן ונמרץ. מרבית התרבות של ימי ואן נשמרה מצפון-מערב להודו. עוד צפונה מן היישובים הללו, נשמרו הטובים שבין האנדונים המוקדמים. ובתנועתם צפונה, ספגו האדמים אל קרבם את שני הגזעים הללו בעלי התרבות והאופי הנעלים. התמזגות זו הובילה לאימוץ רעיונות חדשים רבים; היא אפשרה את התקדמות הציוויליזציה וקידמה במאוד את כל צורות האמנות, המדע והתרבות החברתית.

עם סיומה של תקופת ההגירה האדמית המוקדמת, בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, כבר היו יותר צאצאים של אדם באירופה ובמרכז-אסיה מאשר בכל חלק אחר של העולם, אפילו לרבות מסופוטמיה. חלה הסתננות כמעט מלאה אל קרב הגזעים האירופיים הכחולים. החלקים הדרומיים של האדמות המכונות כעת רוסיה וטורקיסטאן היו מאוכלסות במאגר עצום של אדמים מעורבים בנוודים, אנדונים וסאנגיקים אדומים וצהובים. דרום-אירופה ורצועת הים התיכון אוכלסו על-ידי גזע מעורב של אנדונים ושל עמי סאנגיק – כתומים, ירוקים ואינדיגו – עם מעט מן הון האדמי. אסיה הקטנה וארצות מרכז-מזרח אירופה הוחזקו על-ידי שבטים אשר היו אנדונים בעיקרם.

גזע צבעוני ממוזג, אשר בעת הזו קיבל חיזוק משמעותי בדמותם של אלו אשר הגיעו ממסופוטמיה, התכונן במצרים לקראת כיבושה של התרבות ההולכת ונעלמת של עמק הפרת. העמים השחורים החלו לנוע דרומה יותר באפריקה, ובדומה לגזע האדום, היו מבודדים כמעט לחלוטין.

הציוויליזציה של אזור הסהרה שובשה בשל בצורת, וזו של אגן הים התיכון בשל הצפה. הגזעים הכחולים עדיין לא הצליחו לפתח תרבות מתקדמת. האנדונים היו מפוזרים עדיין באזור הארקטי ובאזורי מרכז אסיה. בני הגזע הירוק והכתום הושמדו ככאלו. גזע האינדיגו התקדם דרומה באפריקה, שם עתיד היה להתחיל בהידרדרותו הגזעית האיטית אך הממושכת.

עמי הודו רבצו בקיפאונם, עם ציוויליזציה אשר אינה מצויה בהתקדמות; האדם הצהוב ביסס את אחיזתו במרכזה של אסיה; האדם החום לא החל עדיין את הציוויליזציה שלו באיים הסמוכים של האוקיינוס השקט.

התפוזרת הגזעית הזו – אשר נלוו לה שינויי אקלים נרחבים – הניחה את היסוד לתחילת התקופה האנדיטית בציוויליזציה של אורנטיה. ההגירות המוקדמות האלה השתרעו על-פני תקופה בת יותר

מסמך 78

מעשרת-אלפים שנים, מסביבות שנת 25,000 לפני הספירה ועד שנת 15,000 לפני הספירה. ההגירות האנדיטיות המאוחרות יותר השתרעו מסביבות שנת 15,000 לפני הספירה ועד לשנת 6000 לפני הספירה לערך.

לגלים הראשונים של האדמים נדרש זמן כה רב על-מנת לחצות את אירו-אסיה עד כי תרבותם אבדה ברובה במהלך המסע. רק האנדיטים המאוחרים יותר נעו במהירות מספקת על-מנת לשמר את התרבות העדנית בכל מרחק גדול שהוא ממסופוטמיה.

4. האנדיטים

הגזעים האנדיטים היו המיזוגים הראשיים של הגזע הסגול מן הזן הטהור עם הנודים בנוסף לעמים האבולוציוניים. ככלל, ראוי להחשיב את האנדיטים ככאלו הנושאים בקרבם אחוז גדול בהרבה מן הדם האדמי מאשר הגזעים המודרניים. באופן כללי, המונח אנדיטי משמש לציון אותם עמים אשר מורשתם הגזעית הייתה סגולה בשיעור שבין שמינית לאחד חלקי שש-עשרה. בני אורנטיה המודרניים, ואפילו הגזעים הלבנים הצפוניים, מכילים הרבה פחות מהאחוז הזה מדמו של אדם.

מקורם של העמים האנדיטים המוקדמים באזורים הסמוכים למסופוטמיה לפני יותר מעשרים-וחמש אלף שנה; והם היו מורכבים ממיזוג של האדמים והנודים. הגן השני הוקף במעגלים משותפי-מרכז אשר בהם הלך ופחת שיעור הדם הסגול, ובפריפריה של כור ההיתוך הגזעי הזה נולד הגזע האנדיטי. מאוחר יותר, כאשר נכנסו המהגרים האדמים והנודים לאזוריה הפוריים דאז של טורקיסטאן, הם התמזגו עד מהרה עם התושבים הנעלים יותר, והגזע הממוזג אשר נוצר הרחיב את הטיפוס האנדיטי צפונה.

האנדיטים היוו את הזן האנושי הטוב ביותר בכל המובנים אשר הופיע באורנטיה למן ימי העמים הסגולים מן הזן הטהור. הם כללו את רוב הטיפוסים הגבוהים ביותר משאריות הגזע האדמי והגזע הנודי אשר שרדו, ומאוחר יותר, גם כמה מן הזנים הטובים ביותר של האדם הצהוב, הכחול והירוק.

האנדיטים המוקדמים הללו לא היו אֲרִים; הם היו קדם-ארים. הם לא היו לבנים; הם היו קדם-לבנים. הם לא היו עם מערבי ואף לא מזרחי. ואולם, הייתה זו המורשת האנדיטית אשר הקנתה למזיגה הרב-לשונית, אשר מכונה בשם הגזעים הלבנים, את אותה הומוגניות כללית אשר מכונה קווקזית.

הזנים הטהורים יותר של הגזע הסגול שימרו את המסורות האדמיות של חיפוש אחר השלום, ודבר זה מסביר מדוע התנועות המוקדמות יותר של הגזע היוו יותר בבחינת הגירות שלוות בטבען. ואולם, כאשר התאחדו האדמים עם הזנים הנודים – אשר היוו באותה עת גזע לוחמני – הפכו הצאצאים האנדיטים שלהם לאנשי הצבא המוכשרים והחכמים ביותר אשר חיו אי-פעם באורנטיה עד לאותם הימים. ומנקודה זו ואילך נשאו תנועותיהם של בני מסופוטמיה אופי יותר ויותר צבאי ולבשו דמות של כיבושים של ממש.

האנדיטים הללו היו הרפתקניים; היו להם נטיות של שוטטות. כמות גדולה יותר מזן הסאנגיק או מן הזן האנדוני נטתה לאזן אותם. ואף-על-פי-כן, צאצאיהם המאוחרים יותר לא נחו עד אשר הקיפו את כדור הארץ, ועד אשר גילו את אחרונת היבשות המרוחקות ביותר.

5. ההגירות האנדיטיות

תרבותו של הגן השני נשמרה במשך עשרים-אלף שנה, אך היא חוותה ירידה מתמדת עד לשנת 15,000 לפני הספירה, כאשר חידוש הכהונה של שת ומנהיגותו של אמוסאד חנכו עידן מזהיר. הגלים העצומים של הציוויליזציה, אשר התפשטו לאחר מכן בכל אירו-אסיה, באו מייד לאחר התחדשותו הכבירה של הגן, וזאת בשל האיחוד הנרחב של האדמים עם הנודים המעורבים הסובבים, איחוד אשר הביא ליצירתם של האנדיטים.

מסמך 78

האנדיטים הללו החלו לנוע מחדש ברחבי אירו-אסיה וצפון-אפריקה. התרבות האנדיטית שלטה ממסופוטמיה ועד שינג'יאנג, ועל ההגירה המתמדת אל-עבר אירופה פיצה זרם מתמיד של אנשים חדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה. ואולם, לא יאה זה מדויק לדבר על אודות האנדיטים כעל גזע במסופוטמיה גרידא, אלא בסמוך למועד שבו החלו צאצאיו המעורבים של אדם בהגירתם הסופית. בעת הזאת, אפילו הגזעים אשר בגן השני הפכו להיות כה ממוזגים עד שלא ניתן היה להתייחס אליהם יותר כאל אדמים.

הציוויליזציה של טורקיסטאן קיבלה חיזוק וריענון מתמידים בדמותם של האנשים החדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה, ובמיוחד בדמות הפרשים האנדיטים אשר הגיעו מאוחר יותר. ברמות של טורקיסטאן הייתה השפה המכונה ארית בתהליך היווצרות; היא הייתה מזיגה של הניב האנדוני של אותו אזור עם שפותיהם של האדמסונים ועם אלה של האנדיטים המאוחרים יותר. רבות מן השפות המודרניות נגזרות מן הדרך שבה דיברו השבטים המרכז-אסייתיים המוקדמים הללו אשר כבשו את אירופה, את הודו ואת החלקים הגבוהים של מישורי מסופוטמיה. שפה קדומה זו העניקה לשפות המערביות את כל אותו דמיון המכונה ארי.

עד שנת 12,000 לפני הספירה שלושה רבעים מן הזן האנדיטי של העולם שכנו בצפון ובמזרח אירופה; וכאשר התרחשה ההגירה ההמונית המאוחרת והסופית ממסופוטמיה, שישים-וחמישה אחוזים מגלי ההגירה האחרונים הללו נכנסו לאירופה.

האנדיטים לא היגרו רק לאירופה, אלא גם לצפון-סין ולהודו; זאת בעוד שקבוצות רבות אחרות חדרו עד לקצות העולם כשליחים, כמורים וכסוחרים. הם תרמו משמעותית לקבוצות הצפוניות של עמי הסאנגיק של הסהרה. ואולם, אך ורק מורים וסוחרים מועטים חדרו מאז ומעולם דרומה יותר באפריקה ממוצא הנילוס. מאוחר יותר, אנדיטים ומצרים מעורבים ירדו מטה הן לאורך חופיה המזרחיים של אפריקה והן לאורך חופיה המערביים, הרבה מתחת לקו המשווה, אך הם לא הגיעו עד מדגסקר.

האנדיטים הללו היו אלו אשר כונו דרונים, ומאוחר יותר – כובשיה הארים של הודו; ונוכחותם במרכז אסיה שיפרה במאוד את אבותיהם הקדמונים של הטוראנים. רבים מבני הגזע הזה עשו את דרכם לסין, הן דרך שינג'יאנג והן דרך טיבט, והוסיפו איכויות רצויות לזנים הסיניים המאוחרים יותר. מעת לעת קבוצות קטנות עשו דרכן אל תוך יפן, אל פורמוזה, איי הודו המזרחית וסין הדרומית, אף כי רק מעטים מאוד נכנסו לסין בדרך החוף.

מאה-שלושים-ושניים יחידים מקרב הגזע הזה יצאו במסע מיפן בצי של ספינות קטנות ולבסוף הגיעו לדרום-אמריקה; ובאמצעות נישואי תערובת עם ילידי האנדים, הם כוננו את השושלת של מי שלאחר מכן היו לשליטי האינקה. הם חצו את האוקיינוס השקט באמצעות התקדמות בשלבים קלים, והשתתפו באיים הרבים אשר מצאו בדרכם. איי הקבוצה הפולינזית היו אז גם רבים יותר וגם גדולים יותר מאשר כיום, והמלחים האנדיטים הללו – כמו גם כמה מאלו אשר עקבו אחריהם – שינו במהלך מסעם את קבוצות הילידים מבחינה ביולוגית. כתוצאה מחדירת האנדיטים צמחו מרכזי ציוויליזציה משגשגים רבים בארצות האלה, אשר מצויות כעת מתחת לפני המים. במשך זמן רב היה אי הפסחא מרכזי דתי ומנהלי של אחת מן הקבוצות האלה אשר אבדו זה מכבר. ואולם, מתוך האנדיטים אשר חצו לפני זמן רב את האוקיינוס השקט, אותם מאה-שלושים-ושניים היו היחידים אשר הגיעו מאז ומעולם אל היבשות הראשיות של אמריקה.

כיבושי ההגירה הללו של האנדיטים נמשכו עד לפיזורם הסופי, אשר חל בין השנים 8000 ו-6000 לפני הספירה. וככל שהם נהרו החוצה ממסופוטמיה, כך הם המשיכו לדלדל את המאגרים הביולוגיים של ארץ מולדתם, בה בעת שחיקו באופן משמעותי את העמים אשר סביב. ולכל אומה אשר אליה הגיעו הם הביאו עמם הומור, אמנות, הרפתקה, מוזיקה וייצור. הם היו מוכשרים בביות בעלי-חיים והיו חקלאים מומחים. בשלב זה, לכל הפחות, נוכחותם שיפרה על-פי-רוב את האמונות הדתיות ואת נהגי המוסר של הגזעים הוותיקים יותר. וכך התפשטה אט-אט תרבותה של מסופוטמיה החוצה לעבר אירופה, הודו, סין, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט.

6. ההתפזרויות האחרונות של האנדיטים

מסמך 78

שלושת הגלים אשר יצאו אחרונים ממסופוטמיה עשו זאת בין שנת 8000 לשנת 6000 לפני הספירה. שלושת גלי התרבות האדירים הללו נדחפו בכוח החוצה ממסופוטמיה בלחץ שבטי הגבעות במזרח וההטרדות של שוכני המישורים במערב. שוכני עמק הפרת והשטחים אשר סביבו יצאו, בעת הגירתם ההמונית האחרונה, במספר כיוונים:

שישים-וחמישה אחוזים מהם נכנסו לאירופה דרך נתיב הים הכספי על-מנת לכבוש ולהתמזג עם הגזעים הלבנים אשר הופיעו לאחרונה – המזיגה של האדם הכחול והאנדיטים המוקדמים יותר.

עשרה אחוזים מהם – ובכלל זה קבוצה גדולה של כוהנים בני שת – נעו מזרחה דרך הרמות של עילם אל מישורי איראן ואל טורקיסטאן. רבים מצאצאיהם נדחפו מאוחר יותר אל תוך הודו יחד עם אחיהם האֶרִים מאזורי הצפון.

עשרה אחוזים מתושבי מסופוטמיה פנו מזרחה במהלך מסעם צפונה, נכנסו לשינג'יאנג, ושם התמזגו עם התושבים האנדיטים-הצהובים. מרבית הצאצאים המוכשרים של האיחוד הגזעי הזה נכנסו לאחר מכן לסין ותרמו רבות לשיפור המיידים של החטיבה הצפונית של האדם הצהוב.

עשרה אחוזים מן האנדיטים הנסים הללו חצו את חצי האי ערב ונכנסו למצרים.

חמישה אחוזים מן האנדיטים – התרבות העליונה ביותר במחוז החוף סביב מוצא נהרות החידקל והפרת – אלו אשר שמרו על עצמם מפני נישואי התערובת עם אנשי השבטים הנחותים אשר סביב, סירבו לעזוב את בתיהם. קבוצה זו ייצגה את הישרדותם של רבים מן הזנים הנודים והאדמים הנעלים.

עד לשנת 6000 פינו האנדיטים את האזור הזה כמעט לחלוטין, אף כי צאצאיהם – אשר התערבבו מאוד עם גזעי הסאנגיק אשר סביב ועם האנדונים של אסיה הקטנה – נותרו שם על-מנת ללחום בפולשים הצפוניים והמזרחיים במועד מאוחר הרבה יותר.

עידן התרבות של הגן השני הסתיים בעטייה של החדירה ההולכת וגדלה של הזנים הנחותים אשר מסביב. הציוויליזציה נעה מערבה אל עבר הנילוס ואיי הים התיכון, ושם המשיכה לשגשג ולהתקדם הרבה לאחר שמקורותיה ממסופוטמיה הידרדרו. ושטף בלתי-מרוסן זה של אנשים נחותים הכין את הקרקע לכיבושה המאוחר יותר של מסופוטמיה על-ידי הברברים הצפוניים, אשר סילקו את שאריות הזנים המוכשרים. ואפילו בשנים מאוחרות יותר המשיך השריד המתורבת להתמרמר על נוכחות הפולשים הבורים וגסי הרוח הללו.

7. השיטפונות במסופוטמיה

שוכני הנהרות היו מורגלים לראות את הנהרות עולים על גדותיהם בעונות מסוימות; השיטפונות התקופתיים הללו היו מאורעות אשר חזרו בחייהם מדי שנה. ואולם, כתוצאה משינויים גיאולוגיים מדורגים מצפון לעמק של מסופוטמיה, איימו עליו סכנות חדשות.

ההרים סביב חופיו המזרחיים של הים התיכון, וכן אלו אשר מצפון-מזרח ומצפון-מערב למסופוטמיה, המשיכו להתרומם במשך אלפי שנים לאחר שקיעתה של עדן הראשונה אל מתחת לפני המים. התרוממות זו של האדמה הואצה מאוד בסביבות שנת 5000 לפני הספירה, ועובדה זאת, בצירוף עלייה משמעותית בירידת השלגים בהרים הצפוניים, גרמה מדי אביב לשיטפונות חסרי תקדים בכל רחבי עמק הפרת. שיטפונות אביב אלו הלכו והחמירו עד אשר תושבי אזורי הנהר נדחקו בסופו של דבר אל אזורי הרמה המזרחיים. במשך קרוב לאלף שנים עשרות ערים ננטשו כמעט לחלוטין בשל השיטפונות הנרחבים הללו.

כמעט חמשת-אלפים שנה לאחר מכן, כאשר ביקשו הכוהנים העבריים אשר היו בשבי הבבלים להתחקות אחר השושלת של העם היהודי חזרה אל אדם, הם התקשו מאוד לחבר יחד את כל החתיכות של הסיפור, ובמוחו של אחד מהם עלה הרעיון לנטוש את המשימה, לתת לכל העולם

מסמך 78

לטבוע ברשעותו בימי המבול של נוח, וכך להיות במצב עדיף לשם התחקות אחר מוצאו של אברהם הישר אל אחד מבני נוח.

המסורות על אודות תקופה שבה כיסו המים את כלל פני כדור הארץ הינן אוניברסאליות. גזעים רבים מספרים את הסיפור על אודות מבול כלל-עולמי אי-שם במהלך עידני העבר. הסיפור התנכי על אודות נוח, התיבה והמבול הינו המצאה של הכוהנים העבריים במהלך השבי בבבל. מאז כוננו החיים באורנטיה, מעולם לא היה מבול אוניברסאלי. הפעם היחידה שבה פני כדור הארץ היו מכוסים לחלוטין במים הייתה במהלך עידני הארכאיקון בטרם החלה היבשה להופיע.

ואולם, נוח אכן חי; הוא היה יינן מאָרם, יישוב על גדות נהר בסמוך לאָרֶךְ. הוא העלה על הכתב את רישום הימים של עליית הנהר משנה לשנה. הוא זכה לקיטונות של לעג על אשר ראו אותו צועד במעלה ובמורד עמק הנהר ומיעץ לבנות את כל הבתים מעץ ובדמות סירה, וכן כי ראוי למקם את בעלי החיים על סיפון הבית מדי לילה עם התקרבות עונת השיטפונות. מדי שנה הוא נהג ללכת אל היישובים השכנים אשר על גדות הנהר ולהתריע באשר למספר הימים אשר נותרו עד בוא השיטפונות. לבסוף הגיעה השנה שבה התעצמו השיטפונות השנתיים עד מאוד – זאת בשל כמות גשמים גדולה מן הרגיל – כך שעלייתם המהירה של המים מחקה כליל את הכפר; אך ורק נוח ומשפחתו המיידית ניצלו בבית הסירה שלהם.

השיטפונות הללו השלימו את שיבושה של הציוויליזציה האנדיטית. עם סיומה של תקופת השיטפונות הזו, היה הגן השני כלא היה. אך ורק בדרום ובקרב השומרים נותר שריד כלשהו לתהילת העבר.

שייריה של זו, אחת מן הציוויליזציות העתיקות ביותר, מצויים באזורים הללו של מסופוטמיה ומצפון-מזרח וצפון-מערב להם. ואולם, קיימים שרידים עתיקים אף יותר מימי דאלאמטיה תחת מימי המפרץ הפרסי, ועדן הראשונה נחה שקועה מתחת לקצהו המזרחי של הים התיכון.

8. השומרים – אחרוני האנדיטים

כאשר ההתפוררות האחרונה של האנדיטים שברה את עמוד השדרה הביולוגי של הציוויליזציה של מסופוטמיה, מיעוט קטן מקרב הגזע הנעלה הזה נותר במולדתו בסמוך למוצא הנהרות. היו אלו השומרים, ובשנת 6000 לפני הספירה הם הפכו להיות בעיקר אנדיטים במוצאם – וזאת אף-על-פי שתרבותם הייתה כמעט אך ורק נודית באופייה – והם שמרו על המסורות העתיקות של דאלאמטיה. אף-על-פי-כן, השומרים הללו של אזורי החוף היו האנדיטים האחרונים במסופוטמיה. ואולם, במועד המאוחר הזה היו הגזעים של מסופוטמיה כבר ממוזגים כדבעי, כפי שניתן להיווכח מסוגי הגולגולות אשר נמצאו בקברים מתקופה זו.

שוֹשֶׁן שגשגה מאוד בתקופות השיטפונות. העיר הראשונה והנמוכה יותר הוצפה, וכך החליפה אותה העיר השנייה, הגבוהה יותר, ושימשה כמטה של חפצי האמנות המיוחדים של אותה תקופה. מאוחר יותר, עם התמעטות השיטפונות, הפכה אור למרכז תעשיית הקדרות. לפני כשבעת-אלפים שנה שכנה אור על גדות המפרץ הפרסי, וסחף הנהרות העלה את מפלס האדמה זה מכבר עד לגבולותינו הנוכחיים. היישובים הללו סבלו פחות מן השיטפונות הודות למפעלי שליטה משופרים ולהתרחבות שפכי הנהרות.

מגדלי התבואה השלווים של עמקי נהרות הפרת והחידקל הוטדו מזה זמן רב מפשיטות של ברברים מטורקיסטאן ומן הרמות של איראן. ואולם, כעת, בשל בצורת הולכת וגוברת באזורי המרעה של הרמות, החלה פלישה משולבת אל תוך עמק הפרת. ופלישה זו הייתה רצינית הרבה יותר בשל העובדה שהיו ברשות רועי הצאן והציידים הללו מספר רב של סוסים מאולפים. העובדה שהיו מצויידים בסוסים הקנתה להם יתרון צבאי עצום ביחס לשכניהם העשירים מדרום. תוך זמן קצר הם כבשו את מסופוטמיה כולה, ודחקו החוצה את הגלים האחרונים של התרבות אשר נפוצה ברחבי אירופה, מערב-אסיה וצפון-אפריקה.

מסמך 78

הכובשים הללו של מסופוטמיה נשאו בשורותיהם רבים מן הזנים האנדיטים הטובים יותר של הגזעים המעורבים של צפון טורקיסטאן, לרבות חלק מן המטען הגזעי של אדמסון. השבטים הללו מן הצפון – המפותחים פחות אך הנמרצים יותר – ספגו ברצון ובזריזות את שאריות הציוויליזציה של מסופוטמיה, ואז התפתחו לכדי אותם עמים מעורבים אשר נמצאו בעמק הפרת עם ראשית תולדות ההיסטוריה. הם החיו במהירות רבים מן השלבים של הציוויליזציה החולפת של מסופוטמיה, אימצו את האמנויות של שבטי העמקים וחלק גדול מתרבות השומרים. הם אפילו ביקשו לבנות מגדל בבל שלישי, ולאחר מכן אימצו את המונח בבל כשם הלאומי.

בשעה שהפרשים הברברים הצפון-מזרחיים שטפו את כל עמק הפרת, הם לא כבשו את שאריות האנדיטים אשר שכנו במוצא הנהר במפרץ הפרסי. השומרים הללו יכלו להגן על עצמם הודות לאינטליגנציה גבוהה יותר, לכלי נשק טובים יותר ולמערכת התעלות הצבאיות המסועפת שלהם, אשר נלוותה למערכת ההשקיה שלהם הבנויה מברכות המחוברות זו אל זו. הם היו עם מאוחד הודות לכך שהייתה להם דת קבוצתית אחידה. וכך הם הצליחו לשמר את שלמותם הגזעית והלאומית הרבה לאחר ששכניהם מצפון-מערב התפצלו לכדי ערי מדינה מבודדות. אף אחת מן הקבוצות שבערים האלה לא יכלה להתגבר על השומרים המאוחדים.

עד מהרה למדו הפולשים מן הצפון לתת אמון ולהעריך מאוד את השומרים שוחרי השלום כמורים וכמנהלים מוכשרים. כל העמים אשר מצפון וממזרח במערב, ועד להודו שבמזרח, רחשו להם כבוד רב וביקשו אותם כמורים לאמנות ולתעשייה, כמנהלי סחר וכשליטים אזוריים.

לאחר התפרקות הקונפדרציה השומרית המוקדמת, נשלטו ערי המדינה המאוחרות יותר על-ידי צאצאיהם המשומדים של הכוהנים בני שתי. אך ורק כאשר הכוהנים הללו כבשו את הערים השכנות הם כינו את עצמם מלכים. מלכי הערים המאוחרים יותר הללו לא הצליחו ליצור קונפדרציה חזקה בטרם ימיו של סארגון, וזאת בשל קנאת אלילים. כל עיר האמינה שאליל העיר שלה הינו נעלה על כלל האלילים האחרים, ולפיכך סירבו אנשי הערים השונות להכפיף עצמם למנהיג משותף.

סיומה של תקופת השלטון החלשה הממושכת הזו של כוהני הערים הסתיימה עת הכריז סארגון, כוהן העיר כיש, על עצמו כמלך והחל בכיבוש כלל מסופוטמיה והארצות אשר סביב לה. ולעת עתה, התפתחות זאת סיימה את פרק ערי המדינה, אשר נשלטו בידי כוהנים ונמלאו בהם, כאשר כל עיר מחזיקה באליל עירוני ומנהלים טקסים משלה.

לאחר התפרקותה של פדרציה זו של העיר כיש, הגיעה תקופה ארוכה שבה לחמו ערי העמק האלה באופן מתמיד על-מנת להשיג עליונות. או אז עבר השלטון פעמים רבות בין שומר, אַכַד, כיש, אַרַך, אור ושושן.

בסביבות שנת 2500 לפני הספירה סבלו השומרים הפסדים קשים לבני הסוּיט ולבני הגוּיט אשר מצפון. לַגֶש, הבירה השומרית אשר נבנתה על גבעות השיטפונות, נפלה. אַרַך החזיקה מעמד שלושים שנה לאחר נפילת אַכַד. עד לכינון שלטון חמורבי נספגו השומרים אל תוך שורות השמים הצפוניים, והאנדיטים ממסופוטמיה עברו מדברי ימי ההיסטוריה.

למן שנת 2500 ועד לשנת 2000 לפני הספירה השתוללו הנוודים מן האוקיינוס האטלנטי ועד לאוקיינוס השקט. הנָרִים היוו את ההתפרצות הסופית של הקבוצה הכספית מקרב צאצאי הגזעים הממוזגים של האנדונים והאנדיטים ממסופוטמיה. את מה שלא הצליחו הברברים להרוס במסופוטמיה, הצליחו לעשות שינוי האקלים אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר.

זהו סיפור בני הגזע הסגול לאחר ימי אדם וגורלה של מולדתם בין החידקל לפרת. בסופו של דבר, הציוויליזציה העתיקה שלהם נפלה בשל ההגירה החוצה של העמים הנעלים וההגירה פנימה של שכניהם הנחותים. ואולם, הרבה בטרם נכבש העמק בידי הפרשים הברברים, תרבותו של הגן התפשטה במידה ניכרת לעבר אסיה, אפריקה ואירופה, ויצרה שם את גרעין התסיסה אשר הניב את הציוויליזציה של המאה העשרים באורנטה.

מסמך 78

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

טורנטה